

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: T.E., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.3.2014, č.j. KrÚ 16433/2014/ODSH/13,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 11. 2013, č.j. OSA/P-1406/13-D/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. f), bod 3 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), čehož se měl dopustit tím, že dne 25. 8. 2013 v době okolo 12:50 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Land Rover, reg. zn. vozidla „X“ překročil v obci Kostěnice na silnici č. III/322246 nejvyšší dovolenou rychlost

o 20 km/h (po odečtu povolené odchylky), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou.

Žalobní body:

- Zkrácení práva na spravedlivý proces.

Žalobce tvrdí, že postupem správního orgánu prvního stupně, který nebyl žalovaným zhojen, došlo k popření jeho práva na spravedlivý proces, neboť nebyla jako řádná akceptována jeho omluva z ústního jednání. Jednalo se přitom o první a řádnou i včasnou omluvu doloženou rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti vystavené ošetřujícím lékařem žalobce. Žalobce proto nesdílí adekvátnost odkazu dotčených správních orgánů na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 6 As 25/2013-23 ze dne 21. 6. 2013, kdy se v judikované věci jednalo o již třetí omluvu obviněného z přestupku. Žalobce má za to, že správní orgán prvního stupně měl v případě pochybností postupovat podle § 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a poskytnout žalobci součinnost k doplnění chybějících náležitostí omluvy.

- Vydání překvapivého rozhodnutí ve věci.

Postup správního orgánu prvního stupně, kdy tento po konání ústního jednání bez přítomnosti žalobce bez dalšího vydal rozhodnutí, byl pro žalobce překvapivý a zejména v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu (absence výzvy k seznámení se s obsahem správního spisu a k podání vyjádření před vydáním rozhodnutí ve věci), neboť žalobce trvá na tom, že jeho omluva z ústního jednání byla řádná. Žalobce připouští, že pokud by se z jednání řádně neomluvil, pak by mohl být takový postup správního orgánu akceptován.

- Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rovněž tak potvrzující rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť se nezabývá všemi aspekty pro uložení sankce, zejména se nezabývá intenzitou skutkových okolností, za nichž mělo dojít k porušení právem chráněné hodnoty či zájmu.

Žalobce proto navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, zdůraznil, že žalobce neuplatnil odvolací námitky směřující do posouzení věci samé a poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu (dále jen „NS“) v trestních věcech, kterou považuje za plně aplikovatelnou (viz usn. NS č.j. 4 Tdo 250/2012-24 ze dne 18.4.2012, č.j. 11 Tdo 1551/2012-14 ze dne 9.1.2013, č.j. 5 Tdo 442/2003 ze dne 11.6.2003, č.j. 8 Tdo 99/2010 ze dne 3.2.2010, č.j. 11 Tdo 90/2010 ze dne 28.5.2010).

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku ze dne 25. 8. 2013, k němuž se žalobce odmítl vyjádřit a podepsat jej; dále záznam o přestupku ze dne 25. 8. 2013, když místo měření a průběh přestupkového děje je zde shodně zaznamenáno jako v předchozí listině; dále fotodokumentace, na níž je zřetelná reg. zn. vozidla žalobce.

Ve „Sdělení o zahájení správního řízení ve věci přestupku a předvolání obviněné(ho) k ústnímu jednání “ ze dne 14. 10. 2013 je obsaženo poučení o náležitostech řádné omluvy. Výslovně je zde uveden odkaz na telefon, kde je možné zjistit, zda omluva je akceptována, či nikoliv, s poučením, že k akceptaci omluvy nedochází automaticky.

Omluva žalobce z ústního jednání nařízeného na den 13. 11. 2013 byla spolu s rozhodnutím o jeho dočasné pracovní neschopnosti ze dne 11. 11. 2013 doručena správnímu orgánu prvního stupně dne 12. 11. 2013. Ze správního spisu nevyplývá, ani to žalobce netvrdil, že by žalobce zjišťoval, zda došlo k akceptaci žaloby. (Při jednání krajského soudu právní zástupkyně žalobce vznesla námitku v tom smyslu, že dotčenými správními orgány aplikovaná judikatura NS vycházela z jiného skutkového stavu - jednalo se o opakovanou absenci při jednání, případně byl za účelem ověření zdravotního stavu obviněného kontaktován ošetřující lékař).

Správní orgán prvního stupně nevyhodnotil omluvu jako řádnou, poukázal na nedostatečnost potvrzení o pracovní neschopnosti, které automaticky nevylučuje účast obviněného na ústním jednání.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo následně vydáno, aniž by byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, vycházelo z výstupu měřicího zařízení a z oznámení přestupku.

Žalovaný svým rozhodnutím potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž zdůraznil nedostatečnost omluvy, která nebyla odstraněna ani uplatněním odvolací námitky o vysokých horečkách žalobce. Námitky věcného charakteru odvolání neobsahovalo.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“), když z tohoto důvodu nemohl přihlídnout k námitce vznesené až při jednání soudu dne 1. 10. 2014 o tom, že žalobce měřené vozidlo vůbec neřídil. Žalobci přitom nic nebránilo, aby uvedenou námitku uplatnil v odvolání nebo nejpozději před krajským soudem ve lhůtě pro podání žaloby.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a stejně tak s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního

přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nicméně k jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- K tvrzenému zkrácení práva na spravedlivý proces neuznáním omluvy z ústního jednání jako řádné a k následnému „překvapivému“ postupu správního orgánu prvního stupně.

Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně žalobce obsáhle poučil o náležitostech případné omluvy (součástí sdělení o zahájení správního řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 14. 10. 2013). Mimo to, obviněný z přestupku by měl ve smyslu Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách požívat zásadně stejné právní ochrany procesních práv jako obviněný z trestného činu. Měřeno touto optikou je pak plně obhajitelná aplikace judikatury NS v trestních věcech, z níž se jednoznačně podává, že **rozhodnutí o pracovní neschopnosti bez dalšího není řádnou omluvou obviněného z trestného činu**. Tak např. v usnesení ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Tdo 90/2010, NS ČR uvedl: *„Rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhl. č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti), které obviněný předložil soudu po skončení hlavního líčení dne 12. března 2007, se totiž vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají. Samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u soudního jednání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461. Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009).“* Dále v usnesení ze dne 18. 4. 2012, č. j. 4 Tdo 250/2012-24, NS uvedl: *„Navíc Nejvyšší soud považuje za potřebné poznamenat, že ani rozhodnutí lékaře o vzniku dočasné pracovní neschopnosti ve smyslu ustanovení § 60 zák. č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů, které mohl obviněný soudu doložit, samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen se dostavit k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Ani samotné předložení zmíněného rozhodnutí lékaře, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter*

onemocnění a způsob léčby, ani druh a rozsah omezení, která z případného onemocnění nebo z jeho léčby pro konkrétní osobu vyplývají, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění, resp. její statistické označení (srov. příměr. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2003 sp. zn. 5 Tdo 442/2003)“. Obdobně ve věci 11 Tdo 1551/2012-14 NS uvedl: „Důvodem, který lze akceptovat a který obviněnému objektivně brání účastnit se veřejného zasedání, a je tedy pro jeho neúčast omluvitelný, může být pochopitelně i jeho nemoc; ta ale musí být soudu doložena lékařskou zprávou, z níž musí být zřejmé, že zdravotní potíže obviněného jsou takového rázu, že vylučují jeho účast na veřejném zasedání soudu... Navíc skutečnost, že obviněnému bylo pro zdravotní potíže (v daném případě spočívající v bolestech bederní páteře) ošetřujícím lékařem vystaveno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (podle dřívější právní úpravy vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, označované jako potvrzení o pracovní neschopnosti) nelze automaticky ztotožňovat s nemožností účasti na veřejném zasedání. Takové rozhodnutí se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely a není z něj patrný charakter onemocnění, způsob léčby ani druh a rozsah omezení, která pro obviněného z jeho onemocnění nebo léčby vyplývají, samo o sobě tak nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že obviněnému brání v účasti u veřejného zasedání zdravotní důvody (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. září 2002, sp. zn. 6 Tdo 499/2002, zveřejněné pod č. T 461 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu nakladatelství C. H. Beck, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2009, sp. zn. 11 Tdo 324/2009). Protože v posuzovaném případě nebylo rozhodnutí takovým podkladem ani ve spojení s předloženou lékařskou zprávou, odvolací soud ještě před veřejným zasedáním ověřil zdravotní stav obviněného u jeho ošetřujícího lékaře, který soudu k jeho telefonickému dotazu sdělil, že zdravotní stav obviněného není natolik vážný, aby se nemohl dostavit ke Krajskému soudu v Ostravě a účastnit se veřejného zasedání. Obviněný tak nepředložil žádný doklad, který by objektivně prokázal jeho neschopnost účastnit se veřejného zasedání. K tomu, aby uvedené podání bylo možné považovat za řádnou omluvu ze zdravotních důvodů, muselo by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání soudu druhého stupně.“ Taktéž ve věci 5 Tdo 442/2003 NS uvedl: „Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti se ovšem vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovní právní účely, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 3 vyhlášky č. 31/1993 Sb., o posuzování dočasné pracovní neschopnosti pro účely sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. Potvrzení lékaře, že ve smyslu § 2 této vyhlášky uznal obviněného práce neschopným, tedy samo o sobě neprokazuje, že obviněný současně není schopen dostavit se k veřejnému zasedání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musela by obsahovat dostatečný podklad pro závěr, že zdravotní důvody skutečně znemožňují obviněnému účast na nařízeném úkonu, tj. v posuzovaném případě účast u veřejného zasedání odvolacího soudu. Samotné předložení zmíněného potvrzení, jak již bylo uvedeno, dostatečným podkladem být nemůže, protože z něj není patrný charakter onemocnění obviněného P. K. N. a způsob jeho léčby, ani druh a rozsah omezení, která z onemocnění nebo z jeho léčby pro obviněného vyplývala, a není v něm uvedena ani diagnóza onemocnění.“

Dle krajského soudu by bylo nepřijatelnou aplikací práva (v důsledku interpretace práva *ad absurdum*), pokud by obviněnému z přestupku byla přiznána vyšší procesní ochrana, než obviněnému z trestného činu.

Co se týče vydání rozhodnutí po ukončení ústního jednání bez přítomnosti žalobce, pak se krajský soud plně ztotožňuje s právním názorem, že není třeba vyzývat k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (např. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). **Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, krajský soud přitom učinil takové zhodnocení skutkového stavu, musí být obviněný srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc bezprostředně po ústním jednání v jeho nepřítomnosti** (např. rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2013 č. j. 6 As 29/2013-87).

- K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Krajský soud na rozdíl od žalobce neshledal pochybení v náležitostech odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když zejména nepřehlédl, že se prvostupňové rozhodnutí zabývalo polehčujícími okolnostmi pro uložení sankce, jakož i v něm je vyloženo, jakého ohrožovacího jednání se žalobce dopustil a rovněž to, že žalobci je ukládána sankce na samé spodní hranici zákonné sazby.

Nad rámec uvedeného odůvodnění krajský soud poznamenává, že i námitka žalobce uplatněná po uplynutí lhůty pro rozšíření žalobních bodů, že vůbec neřídil vozidlo, byla spolehlivě vyvrácena fotodokumentací měření rychlosti vozidla a oznámením přestupku sepsaným policisty, vůči nimž žalobce nevznese žádnou námitku, a to ani v obecné rovině, tudíž jejich důvěryhodnost nebyla zpochybněna.

Krajský soud se tak po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. října 2014

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová